

В работата с несемейните отдели „Семейно служене“ развива рубрика „Запознанство“ в нашия вестник, посредством която хората се свързват чрез обяви, и организира по една среща на несемейните годишно.

Има ли резултат от дейността ви, създават ли се нови семейства? Дори и само от запознанствата чрез писма са създадени приятелства, преминали в брак. В повечето случаи запознанствата са резултат от срещите. Досега са факт 6 семейства, но проблемът е, че нямаме обратна връзка. Малко хора се сещат да ни информират или се притесняват да разкажат как са се запознали, за което не виждам причини.

Какви хора се крият зад обявите? Понякога текстът им ми се струва неподходящ.

Много малко обработвам обявите. Поемам риска да критикуват текста, но хората да могат да добият впечатление за личността, която описва, макар и накратко, себе си. А и не винаги от обявата може да се добие представа. Не съм предполагала обаче каква информация за човека може да даде писмото - почеркът, правописът. Тук искам да кажа, че ако някой иска да остане за известно време анонимен, за да прецени дали да продължи връзката, може да ме използва като посредник да препращам писмата, за да не се разбира адреса му. А когато някой иска да се свърже с мен по имейл, непременно трябва да пише „относно запознанство“, защото на непознати адреси не отговарям. Извинявам се на такива, които не са получили отговор!

От другата страна е разочарованието, че не ти пишат или не срещаш подходящ човек. Как отговаряш на това?

Не може всеки да бъде удовлетворен. В обявите се включват повече хора, желаещи брак, може би защото са анонимни. А на срещите идват такива с желание да общуват. Някои имат неправилното мислене, че трябва да присъстват само онези, които имат намерение да се задомаяват. Нашата цел е да се създаде подходящ климат за приятелства, подкрепа и интегриране. Това е и мотото, под което се провеждат срещите - „Приятелството“ - да се запознаят със сродни души, да общуват. Ясно е, че всички не могат да създадат семейства, но те се сприятеляват и си кореспондират.

Организираните по една среща годишно. Как протича тя? Програмата се изработва и провежда от

целия екип на отдела „Семейно служене“. В началото срещите бяха като семинари и се провеждаха само през уикендите. Но докато се запознаят и отпуснат, хората трябва да си тръгват. Са-

се проявяваше с дарбите и талантите си. Мнозина си мислеха, че нямат таланти, но после се оказа, че всеки има какво да покаже.

Колко струва това удоволствие?

Разбира се, ако е поевтино, условията са по-лоши и обратно. Тази година ще бъдем в почивен дом „Еделвайс“, в местността Узана, на 25 км от Габрово, от 6 до 10 юни. Условията

някои поставят условия, че ще присъстват, ако срещите се категоризират по образование и възраст. Но участниците никога не са предявявали такова желание и не се е почувствала подобна нужда. Впечатляващо е, че въпреки различни интелект и интереси, хората се сработват чудесно и всички се държат много възпитано. Обстановката предразполага всеки да се отвори и взаимно се до-

нямат достатъчно култура и библейски познания. Влизат в брак много неподготвени, с неадекватни очаквания и изисквания. Има такива, които търсят брачен партньор и идват на срещите ни с тази цел. Това е нормално. Къде могат да видят толкова необвързани хора на едно място - събираме се около 100 човека. Но седят само един ден и, ако не са впечатлени от

на една нужда, която нямаше да съществува, ако църквата общуваше с несемейните и беше до тях.

В известен смисъл да, но в малките църкви има двама-трима несемейни от различна възраст и те определено имат нужда не само от внимание, а и от общуване с хора като тях. Така че, независимо от църквата, има нужда от такава дейност. В чужбина хората много отдавна го правят - има европейски срещи, в отделните страни, дори в Румъния.

Какво ще отговорим на хора, които мислят, че ходенето на срещи на несемейните е намеса в Божиите дела и насилие над Неговите планове.

Има такива, които директно са ме питали дали дейността ни е по Божията воля. Ако не сме убедени, няма да го правим. Това е служене, което посреща нуждите на хората. Защо когато някой е гладен, му даваш храна, а не казваш просто, Бог ще се погрижи. И Исак, един от патриарсите на вярата, не чака просто да дойде при него съпруга, а даде съгласие да се потърси.

В младостта си и аз като всяко момиче разчитам на романтиката, но стана така, че ме запознах с мъжа ми не според моите очаквания и това ме разочарова. Не подозирах какво съкровище ми се поднасяше. Приех всичко с вяра и винаги благодарна на Бога за този прекрасен дар.

Има наранени души, затворени поради болезнени преживявания в миналото. Притесняват се от това, какво ще си помислят другите, и остават пасивни. Нека им помогнем да усетят любовта.

В нашата младост се организираха общи екскурзии, където се запознавахме. Сега има възможност всеки отдел да работи за своите членове. Провеждат се отделни срещи на децата, юношите, студентите, семействата. Къде да отидат несемейните? Не биха ли се чувствали най-добре с хора от своето положение?

А тези, които се подсмиват иронично?

С подобно поведение показват собствените си проблеми. Жалко е за тях. Не одобрявам такова отношение. Създадени сме като социални същества и е нормално да търсим себеподобни. И Адам не се чувстваше комфортно сам. Всеки се нуждае от щастие и има право да го търси. Бог му дава свобода.

Още веднъж - да изясним регламента. Нашата цел не е да женим хората. Наблягаме на приятелството. Учим се да се отворим за любовта и да й отворим - това е решавашо за живота ни. Тя е предназначена не само за брака, но и за приятелите, и за всички хора.

Разговора води
Петя Накова

Всеки се нуждае от щастие и има право да го търси

Гинка Кънева, координатор на клуб „Запознанство“, споделя:

„Винаги, когато сме започвали работа в нова църква, най-напред сме търсили самотните хора - на централното място или в областта. Със съпруга ми се стремим да обръщаме най-много внимание на тях, защото им липсва общуване. Напоследък наистина има повече проблеми в семействата, но си мисля, че, каквито и да са те, поне хората в семейството не страдат пряко от самота. Те може да са самотни вътрешно, но все пак се прибират въщи и някой гиша до теб. Докато другите си отиват сами от църква и се затварят сами между четири стени.

Преди около пет години на среща на отдела „Семейно служене“ споделих тази наша грижа. Всички приеха проблема с внимание. Започнахме да разискваме и се роди рубриката „Запознанство“. Казах си - „Само да не предлагат мен за координатор...“. Обичам хората, мога да поддържам приятелства, но едно от най-трудните неща за мен е да пиша писма. Казах си - абсурд е да поддържам кореспонденция. От друга страна съм човек на изкуството. Не ми ли идва нещо отвътре, се бунтувам. Работя по вдъхновение. Не обичам техниката и много трудно се сприятелих с компютъра. Приех да опитам, но без особено желание, докато не получих първото телефонно обаждане. Когато съобщението излезе във вестника и хората започнаха да благодарят за вниманието и за факта, че запълваме сериозна тяхна нужда, това ме стимулира. Сега с удоволствие работя за тях.

Но без помощта на съпруга ми не бих могла да се справя. Той беше до мен през цялото време. Започнах, защото ме подкрепи, и фактически в началото той съставяше обявите и пращаше съобщенията.

Рубриката се прие с голям ентузиазъм. Първите месеци получавахме по няколко писма на ден. Има хора, които се нуждаят от споделяне и ми пишат. Не се колебая да отговарям навреме. Други искат и лична среща. Изминават много километри, за да дойдат при нас и да разговаряме. Вече интересът е по-умерен, защото сме малко общество и повечето хора се опознаха.“

време за разговори и общуване. Имаше ателиета, подготвахме малки подаръчета, които хората после си разменяха. Вечерите преминаваха много романтично край огън на открито или около камината, където всеки

са прекрасни. Цената на една нощувка плюс пълен пансион е 17,50 лв. Допълнително около 4 лв. струва автобусът от Габрово до Узана и обратно.

Какви хора идват? Идват всякакви хора.

пълваме. Отпускат се и всеки вади от себе си скритото, което не е показвал на църквата си. Лично аз много се обогатявам и съм създавала невероятни приятелства.

Като присъствие жените са повече. На място се формират възрастни групи. Вече идват и по-млади, около 25-30-годишни. Дългогодишните членове имат известни предубеждения, затова преобладават такива, които са се присъединили към църквата по-скоро. Те са по-свободомислещи и носят много свежест с присъствието си. Тези, които са присъствали веднъж, не пропускат следващите срещи. Миналата година хората споделиха, че са се почувствали в небесна атмосфера, разделиха се със сълзи.

Според теб гостите по-добре ли са онези, които встъпват в брак - било първи или втори? Повечето определено

някоя блестяща личност, веднага си тръгват. Искат от пръв поглед да им трепне сърцето. Не разбирам такова поведение на християни, които търсят само външността. Вземат решенията сами, без да търсят Бога. Според мен това е и причината за разводите - не ги е свързал Бог. Всички искаме животът ни да бъде поезия, но прозата е неизбежна. Без опознаване и общуване не може да възникне истинско приятелство, а семейството се гради именно върху това. В началото е само привличане, а истинската любов идва по време на брака. Това е моето разбиране.

Хората днес имат материални изисквания. При възрастните това е особено силно. Библията се приема като учение, но не като въпрос на стил на живот. Хората в църквите ни не знаят как да се доверят или не се доверяват на Бога.

Отделът мисли по въпроса. Сега имаме семинар за предбрачна консултация за двойки. Но и преди да станат двойка, също трябва подготовка. Пастор Ярослав Янков прави семинар за това.

Вашата дейност
всъщност отговаря